

přestal, svědčil by tím spíše proti názoru v dovolání zastávanému, neboť dekret ten stanoví, že si pěstouni dětí z nalezince přijatých mohou náklad na ně vynaložený v jejich pozdějším věku (až do roku 22.) od nich dáti ve svém hospodářství a živnosti odsloužiti, což rovná se jakémusi nucenému, bezplatnému služebnímu poměru. Nejvyšší soud ovšem nechce se při tom dotýkati otázky, zda tento dvorní kanc. dekret ještě za platný uznán býti může. Nelze tedy činiti žádný rozdíl a oba nižší soudy zcela správně a v plné shodě s dosavadní judikaturou dřívějšího vídeňského i tohoto nejvyššího soudu (viz zejména rozhodnutí čís. sb. n. s. 2134) dovodily, že služby, které žalobkyně v domácnosti, hospodářství a živnosti žalovaného, vlastně svých pěstounů konala, nelze dle práva nižším způsobem uznati za úplatné, vzhledem na tento její poměr k pěstounům, k čemuž jakožto další důvod přistupuje ovšem i ta další nižšími soudy zjištěná a správně posouzená okolnost, že skrovný majetek pěstounů a rozsah jejich domácnosti a živnosti již samy o sobě na obou stranách zřetelně a jasně vylučovaly úmysl na úplatnost těchto služeb. Dovojuje-li dovolatelka, že dle shora citovaného dekretu její poměr schovanecký končil jejím 22. rokem, pokud se týče smrti pěstounů, nelze jí přisvědčiti; v poměru tom bylo pokračováno, když žalobkyně nadále v domácnosti žalovaného jakožto syna svých dřívějších pěstounů jako schovanka zůstala, aniž by byla ta neb ona strana nějakým způsobem projevila úmysl, že poměr ten až dosud bezúplatný má se přeměnit v úplatný poměr služební, při čemž, jak již shora bylo k tomu poukázáno, skrovný majetek žalovaného, jeho hospodářství a živnosti placené síly služebné vůbec ani nesnášel, čímž takový úmysl již předem vyloučen byl a nedal vzniknouti domněnce §u 1151 obč. zák. Dovolává-li se konečně žalobkyně spravedlnosti a dobrých mravů a poukazuje-li na to, že se jí nedostalo náležité ochrany se strany poručenských soudů, jest tato výtka neoprávněnou; věc mluví jasně sama pro sebe a bylo by naopak příkrým bezprávím na žalovaném, kdyby rodičská péče bývalých pěstounů žalobkyně, kterou jí tito až do jejího provdání poskytovali, měla býti splacena tím, že by byly uznány zcela neoprávněné nároky, které žalobkyně teprve po několika letech po svém odchodu z domu pěstounů nyní z lichého důvodu služební smlouvy proti žalovanému uplatňuje.

Čís. 5685.

Do usnesení vrchního zemského soudu, jímž bylo změnou rozhodnutí výboru advokátní komory vyhověno žádosti kandidáta advokacie o započtení doby do advokátní praxe, jest nepřipustným odvolání výboru advokátní komory.

(Rozh. ze dne 20. ledna 1926, R II 7/26.)

Žádost kandidáta advokacie, by mu do advokátní praxe byla započítána též praxe u advokáta od 15. července do 30. září 1925, v ý b o r

moravské advokátní komory zamítl, vrchní zemský soud žádosti vyhověl.

Nejvyšší soud odmítl odvolání výboru moravské advokátní komory.

D ů v o d y:

Dle §u 30 adv. ř. přísluší odvolání toliko proti o d e p ř e n í žádosti, tedy toliko postiženému kandidátu, nikoli však výboru advokátní komory, jenž o žádosti rozhodl a není tedy vůbec stranou, nýbrž stolicí k rozhodování povolánou. Stolicí takové pak v řádu práva opravný prostředek nepřísluší, leda by výjimkou byl jí přece přiznán, což však musí v zákoně býti bezpochybným způsobem ustanoveno, jako tomu jest na příklad v §u 15 nesp. říz. (srv. § 514 třetí odstavec c. ř. s., § 84 zákona o soud. org.). Takové předpisy však právě pro jich výjimečnost na jiné případy rozšiřovati nelze, nehledě ani k tomu, že všechna obdoba již proto jest vyloučena, že případ není nijak podobný (§ 7 obč. zák.). Srovnati dlužno i § 7 druhý odstavec adv. ř., kde také odvolání přísluší jen »účastníku«, t. j. postiženému žadateli. Rep. nál. čís. 166 nemůže zde mýliti, neboť hořejších důvodů nevyvrací.

Čís. 5686.

Odchytil-li se soudce v rozvrhovém usnesení od zákonných předpisů o přednostním pořadí pohledávek, aniž by tu bylo dohody oprávněných osob ve smyslu §u 214, druhý odstavec, ex. ř., lze to napadnouti v rekursu, třebaž nebyl v tomto směru vznesen odpor. Lhůty, na které jest podle §u 216 čís. 2 ex. ř. a dalších příslušných předpisů obmezeno přednostní zástavní právo jednotlivých daní, poplatků a jiných veřejných dávek, jsou lhůtami propadnými.

(Rozh. ze dne 21. ledna 1926, R I 1080/25.)

Do rozvrhového usnesení podal vymáhající věřitel rekurs proti přiznání přednostního pořadí pohledávkám eráru na převodních poplatcích a Zemské úřadovny II. všeobecného pensijního ústavu v Praze na dlužných premiích. Rekursní soud rekurs odmítl.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a uložil rekursnímu soudu, by o rekursu věcně rozhodl.

D ů v o d y:

Rekursní soud odmítl podle §u 234 ex. ř. rekurs vymáhajícího věřitele proti přiznání přednostního pořadí pohledávkám eráru 5.468 Kč 19 h na převodních poplatcích a Zemské úřadovny II. všeobecného pensijního ústavu v Praze 2222 Kč 19 h na dlužných premiích z toho důvodu, že stěžovatel, ač byl při rozvrhovém roku přítomen, nepodal při něm proti požadovanému přednostnímu pořadí odporu. S tímto výkla-